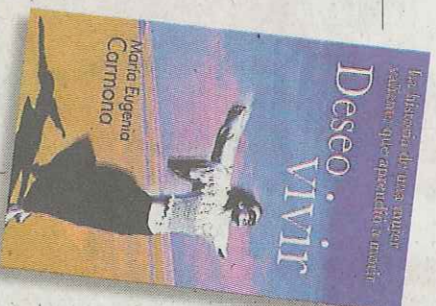

PREPUBLICACIÓ

DESEO VIVIR

Llicó vital

VA PERDRE LA BATALLA CONTRA EL CÀNCER als 38 anys. Maria Eugenia Carmona, mare i mestressa de casa, va apuntar fins a l'últim moment els seus pensaments, pors i alegries al seu diari. El seu viudo, el periodista Edwin Winkels, va transformar les 3.000 pàgines en *Deseo vivir. La historia de una mujer valiente que aprendió a morir* (Aguilar). Un testimoni emocionant sobre la vida i la mort.

DESEO VIVIR
La historia de una mujer valiente que aprendió a morir.
MARIA EUGENIA CARMONA AGUILAR
18€

quan el patiment sigui tan gran que no puguis pensar en res positiu llegeix el que has escrit". És una bona idea, però encara no l'he posat en pràctica.

Va afirmar que si pogués em trauria el dolor que pateixo, però no pot. A més, he d'aprofitar totes aquestes incomoditats i dolors per netejar el meu karma. Com més mal fàci més neteja es fa. I mentre estic allà parlant amb ell sembla que tot em fa menys mal i és més suportable. És tanta la seva compassió que no puc evitar quedar-me impressionada. Em va comentar que estava molt carregada i al fer-me la neteja no parava d'eructar i les parets fins i tot cruien. Abans me n'hauria rigut, de tot això. ¡Realment sóc una altra persona!

DIUMENGE, 4

Li he preguntat a l'Edwin si podia endevinar on volia que tirs les meves cendres. M'ha explicat que abans sempre hauria pensat que volia que les llancés al mar des de l'espigó de Stiges; poc després es va plantejar que podria ser al monestir del Garraf, però ara creu que ha de ser a l'estupa de Bodnath al Nepal. Just el lloc on vull que portin les meves cendres. És una de les coses de les quals sempre estareu agraïda a la meua malaltia. Mai he sentit tanta pau com en aquell lloc i no puc oblidar els capvespres asseguada damunt l'estupa.

Crec que tots aquests dies estan sent crucials en la meua vida. En realitat no em queda gaire, ho sento així, però cada dia que passa abans que me'n vagi passa un esdeveniment important o dic unes paraules que considero crucials.

DIJOUS, 8

Avui tenia visita a l'Hospital Duran i Reynals amb el metge de cures paliatives. M'he llevat en un estat deplorable i és que aquestes dies em trobo esgotada. Hem hagut d'esperar una mica, però quan ens han atès han estat molt estona amb nosaltres. El doctor Porta m'ha dit deseguida que em veia bastant apagada. Em sembla molt humà. No sé per què m'ha sorprès tant, però no puc evitar pensar per què t'ofereixen aquesta humanitat a l'hospital quan ja estàs en l'última fase. Molts metges podrien aprendre del tracte que tenen amb els pacients a paliatius. En un apartat que sempre cal emplenar en el qüestionari he plantejat la següent qüestió: ¿Quant em durarà aquesta agonia? Llavors el doctor Porta m'ha preguntat: "¿Vols que en parlem?"

-Sí.

-Doncs, per ser-te sincer, no tinc ni idea del que pot durar. Només hi ha una cosa segura, si dic una setmana m'equivoco i si dic 10 anys també. Per això, mentre intentem que el teu patiment diari disminueixi, t'important és viure el dia a dia. ■

El meu cos i jo cada dia estem més separats i és que no ho suporto. Vull descansar i sentir pau. La meua germana em diu que no tinc aspecte d'haver de morir. Crec que tothom està equivocat i que interiorment tot va molt més ràpid del que ningú sospita. He de dir que no tinc por perquè sé que no puc fer res per dominar la situació. Ja m'havia dit a mi mateixa que de l'1 de novembre no passaria... Ara el meu estómac està cada vegada més tens i fins i tot moltes nits he de vomitar; també em costa més caminar. Ahir a la nit l'Edwin va tornar a repetir-me que sóc molt forta, però m'és impossible pensar que s'ha de conformar amb el que sóc ara. Això no és normal i tant me fa el que pensi.

Ahir vaig estar pensant molt en la Sara. Quan vaig veure la meua filla em va semblar que estava preciosa. Representa tot el contrari de mi: ella és la vida, i jo, la mort.

Acabo de meditar i una altra vegada estic al lit ploriquiejant. No li trobo cap sentit a la meua vida, em pregunto què puc fer, però no trobo cap resposta. La meua vida depèn ara dels dies en que tinc visita amb [la psicòloga] Graciela, [la dietista] Carmen o [l'acupunturista] Marcus, ja que només llavors m'animo una mica. Per la resta, no disfruto de res i m'adono que els meus fills, l'Edwin, els meus pares i tots els que m'estimen es quedarien molt més trankulls si jo no hi fos.

DIMARTS, 30 D'OCTUBRE

Aquest matí he tornat a plantejar-me què faig aquí: només ser-hi i fatxò què és? No tinc rumb definit i no tinc cap al·licient, sóc una mera espectadora i sé que puc sortir d'aquest teatre perquè tot funcionarà perfectament sense mi, tots han après el que havien d'aprendre i el meu paper en aquesta obra ha acabat.

Amb el meu nou aprenentatge, quan torni a néixer podré dedicar-

EFE / NARENDRA SHRESTHA

L'estupa de Bodnath al Nepal, on el viudo i els fills de l'autora van escampar les seves cendres.

L'AJUDA

"GRÀCIES PER L'EXISTÈNCIA DEL LLAPIS I EL PAPER"

Maria Eugenia.

Maria Eugenia Carmona (Sevilla, 1963-Stiges, 2002) sempre deia que, si superava el càncer de mama que li van diagnosticar el 1997 i que el 2000 va tornar a reproduir-se, volia ajudar la gent. Pot ser que amb el diari que va deixar com a llegat ("gràcies per l'existència del paper i del llapis") compleixi aquest somni, ja que metges i psicòlegs ja s'han interessat pel llibre.

me a ajudar i entendre altres persones. Ara simplement no puc més perquè estic massa atrapada en el meu cos físic i en la seva influència sobre la meua ment. Sé que aviat passarà alguna cosa, ja que aquestes nits he perdut prop de mig litre de sang. No s'ha aturat fins que l'Edwin m'ha portat una gasa i la medecina per tallar la sangina. Són senyals del meu comiat. Sento que cada dia estic més apartada de tothom, ja no pertanyo aquí i percebo que una petita part de mi està en aquell altre lloc que no sé explicar. En aquests moments puc observar el món i la meua família des d'una estrada.

me a ajudar i entendre altres persones. Ara simplement no puc més perquè estic massa atrapada en el meu cos físic i en la seva influència sobre la meua ment. Sé que aviat passarà alguna cosa, ja que aquestes nits he perdut prop de mig litre de sang. No s'ha aturat fins que l'Edwin m'ha portat una gasa i la medecina per tallar la sangina. Són senyals del meu comiat. Sento que cada dia estic més apartada de tothom, ja no pertanyo aquí i percebo que una petita part de mi està en aquell altre lloc que no sé explicar. En aquests moments puc observar el món i la meua família des d'una estrada.

DIJOUS, 1 DE NOVEMBRE

És el dia de Tots Sants i no m'havia parat a pensar-ho. Avui es complia un altre dels terminis que em vaig posar per anar-me'n, però aquí segueixo. A més he tingut un dia més tranquil emocionalment parlant. Suposo que tot el que vaig fer ahir m'està servint, però em costa. Vaig anar a veure la Graciela, però abans d'arribar, mentre anàvem al cotxe, intentava explicar-li a l'Edwin com em sento i per què necessito anar-me'n. Ell em va prometre que m'ajudarà quan sigui moment, però que encara no ha arribat. També em va assegurar que de la seva boca no pot sortir que es quedarà més tranquil quan jo me'n vagi perquè això no és així.

La Graciela m'ha dit que tot això m'està passant perquè m'estic desconectant. Ha insistit que necessito entendre el concepte d'amor del qual ella em parla. És veritat perquè segueixo sense poder suportar que tots orbitin al meu voltant. M'assegura que ho fan per amor i que jo faria el mateix. Em quedo sorpresa quan sento aquest tipus de coses perquè sempre he pensat que no sóc tan important per a ningú.

Ahir li vaig explicar al Lama [del monestir budista del Garraf] els pensaments diaris que tinc, com que no sé què hi faig aquí perquè tinc la sensació que ja ho he fet tot. Amb tota la seva paciència em va explicar una altra vegada que difícil que és tenir un renaixement humà i que serà millor per a mi netejar tot el que pugui el meu karma, així que he de donar les gràcies per cada dia de vida que passa. "Fes una llista de totes les coses bones que t'estan passant en aquesta vida -va dir- i